

Hans Kneifel

V ŘÍŠI TELEPORTERU

PR 360

Přeložila Michaela Škultéty

William Y. Roissy, nový šéfkuchař CRESTU IV a mistr svého oboru, litoval jen jediné věci, že jeho umělecké výtvary brzy zmizí v žaludcích věčně hladových lidí, kteří se za dvě hodiny sejdou v hlavní jídelně. Na okamžik zatoužil být šéfkuchařem na lodi Posbiů - tam by jeho umění obdivoval bezpočet čochek, ale do lákavě vyhlížejících pokrmů by se nezabořil jediný zub.

Krátce pohlédl na palubní hodiny: 28. června 2436 - 13 hodin, 17 minut, 8 vteřin.

Pak soustředěně pokračoval v práci a přemýšlel o všem, co se zatím stalo.

Dvěma Haluťanům se podařilo proniknout s posbijskou lodí do kulovité galaxie M-87 a navázat kontakt s Rhodanem a CRESTEM IV. Sbor mutantů posílila dvojčata Woolverova. Rhodaná teď obklopovali myšob Gucky, Ras Čubaj, John Marshall, Ivan Ivanovic Gorašin, Ralf Marten, Kitaj Išibaši - a první administrátor potřeboval jejich pomoc víc než kdy jindy. Podařilo se mu stáhnout se z nebezpečné zóny - Pozemšťany zachránila hrdinská smrt majora Čaje Kulua.

Zprávy, které přineslo malé komando z domova, byly však alarmující. V galaxii vládl chaos.

Rhodan věděl, že nesmí ztrácet čas. Problémy byly více než naléhavé, jenže cesta zpátky stále ještě neexistovala. Podobné úvahy poněkud zastiňovaly nadcházející slavnost, ale přesto bude mít úspěch. Pozemšťané dokázali smát se a bojovat zároveň, a tohle měla být slavnost smíchu.

Konečně byl hotov, třikrát své dílo obešel, obdivoval ho a rozhodl se, že na dveře své kabiny vyvěsí kromě označení „kuchař“ ještě „dekoratér, pořadatel kulinařských experimentů a šéfaromatik“.

Zvěst se šířila neuvěřitelnou rychlostí všemi prostory lodi. Pronikla i do těch nejmenších kabin a plnila srdce mužů i žen radostí a štěstím. Dostala se k uším všech členů posádky - jen jeden jediný ji neslyšel,

Perry Rhodan.

Zvěst se mu vyhnula širokým obloukem.

Perry Rhodan, nic netušící.

Konečně, ve tři čtvrtě na tři palubního času 28. června se zvěst dostala ke všem uším, uvědomila si, že svůj úkol splnila, a rozplynula se.

A pak to začalo...

Do jídelny se, když byly všechny stoly obsazené, vešlo zhruba dvě stě padesát lidí. Teď byla vyklizená, protože se jich čekalo přes pět set. Dva muži s kamerami stáli v pohotovosti u dveří a obrazovky interkomu po celé lodi byly naladěny na příjem. Obrazový přenos putoval i k oběma halutským lodím.

Přesně ve čtrnáct hodin padesát devět vyhlásil Atlan poplach.

„Pozor, pozor, hovoří Atlan," ozvalo se z reproduktorů. „Opakuji: hovoří admirál Atlan. Prosím komando Překvapení, aby se dostavilo na místo určení. Komando Překvapení na bojiště...!"

Ve své kabině vyskočil Perry Rhodan z lehátka, natáhl si boty a stiskl tlačítko, které ho spojovalo s velitelskou centrálou.

„Tady Rhodan - co se děje?" zvolal.

Službu konající důstojník s lítostí zavrtěl hlavou a rázně odpověděl:

„Pane! Poplach vyvolal Atlan. V posledních dnech dal dohromady nové komando. Všechno jsou to ostřílení a zkušené muži a ženy. Mají setkání v jídelně devatenáct. Víc nevím. Bude to asi dost vážné - Arkonidan se chystá k překvapivému útoku."

Mezitím se ze všech částí lodi řítily do jídelny povolané osoby a rychle zaujímalý svá místa. Byly provedeny poslední zkoušky, kamery odvíšovaly testovací záběry, a pak se mikrofonu chopil komentátor, mladý kadet, absolvent žurnalistické školy v Terrania City.

„Dámy a pánové," prohlásil, „vysíláme pro vás velký zábavný pořad z jídelny číslo devatenáct. Shromáždilo se tady - přibližně - čtyři sta devadesát devět osob. všichni s napjatými nervy očekávají onu událost. Onu velkou, jedinečnou, neopakovatelnou událost."

Odmlčel se.

Kamery pomalu zabíraly celou místnost.

„Jak vidíte, jsou tady všichni. Mutanti, Gucky, Atlan... A teď se podívejme do kuchyně, která doslova září čistotou. A nejvíc září náš milý kuchař, pán jídel a nápojů. Kde však je hlavní postava naší oslavy?

Kde je?

Ještě jednou se ptám - kde je?"

Z reproduktoru se ozval ostrý hlas: „Dotyčná osoba je sama v chodbě sedmnáct osmnáct, a pokračuje v předpokládané cestě. Časový odstup třicet vteřin plus minus dvě vteřiny."

Reproduktor se sám vypnul.

„Srdečné díky, pozorovateli," pravil komentátor. „Všichni teď čekáme, až se hlavní postava objeví. Očekáváme ji nejpozději za dvacet pět vteřin. Reflektory připraveny?"

„Ano!"

„Díky. Vypnout světlo!"

Všechna světla okamžitě zhasla. Tisíc očí se automaticky obrátilo ke dveřím. A dveře se začaly pomaličku otevírat...

Do jídelny pomalu vstoupil štíhlý muž. Zároveň se rozsvítila světla a začala hrát hudba.

Rhodan, jehož obličej byl dokonalou studií překvapení a nepochopení, zůstal stát.

Znovu se ozval komentátorův hlas: „Tak tohle byl začátek slavnosti. A pokud se nepletu, je nyní na řadě výstup pana Dantona a jeho doprovodu, připravený za mnoha dlouhých, bezesných nocí..."

Oro Masut, Dantonův tělesný strážce, sebe i svého pána pro tuto příležitost jaksepatří vyšňořil. Měl na sobě obrovité boty se špičkami otočenými vzhůru a malými rolničkami, široké kalhoty s ozdobným páskem, lesklý turban s bílými hvězdami a v uších zlaté kruhy.

„Místo pro krále!" zařval mohutným hlasem.

Roi Danton zamířil důstojným krokem k Rhodanovi. Chvilí otce pozoroval, pak si rozpačitě přešel skla lornonu a pravil: „Na mou duši, ctný pane, jak dobře a zdravě na svůj věk vypadáte!"

V tu chvíli došlo i nejpomalejšímu členovi posádky, že se slaví Rhodanovy pětisté narozeniny a to o dvacet dní později. Pozemšťané sice dokázali bojovat a smát se zároveň, ale nedokázali najednou bojovat, smát se a ještě slavit. Skutečné Rhodanovy narozeniny se tudíž oslavily 8. června šálkem kávy na můstku.

„Díky," opáčil Rhodan krátce a spokojeně se usmál.

„Přesto však," dodal, „ještě nejsem tak starý, abych tě nedokázal tělesně ztrestat, když je to na místě, můj synu!" Poslední dvě slova pronesl šeptem, jen několik málo zasvěcených na palubě vědělo, že Roi Danton je Rhodanovým synem.

„To by se teprve ukázalo, táti," zašeptal rychle Roi a nahlas pokračoval: „Sire! Atlan a já jsme si dovolili, pochopitelně s přispěním všech členů posádky, zaranžovat tuto malou oslavu. Vaše příslovečně skromná, ba strohá cesta životem je dostatečně známa, připomenul bych zejména ctěnou paní choť, jež věrně čeká na váš návrat jako novodobá Penelopa dovolte proto, abychom zde, na okraji hvězdného systému M-87, uctili vaše úspěchy! Radujte se, Sire, a slavte s námi!"

Otočil se k publiku a zvolal z plných plic:

„Potlesk pro Rhodana, hrdinu Universa!"

A pět set lidí v jídelně propuklo v hlasitý jásot. Trvalo několik minut, než se opět utišili. Rhodanovy bzučelo v uších. Začal se cítit poněkud rozpačitě. Na podobnou slávu nebyl příliš zvyklý. Věděl však, že ho čekají ještě mnohá překvapení...

Z rohu místnosti se k němu teleportoval Gucky.

„Složil jsem ti, milý příteli, báseň," vypísl. „Ódu. Stvořil jsem ji podle starého pozemského originálu. Trochu jsem ho pozměnil. A protože je tvoje vzdělání jedno z nejlepších, aniž bys to neustále zdůrazňoval, snadno ho poznáš."

Perry na myšoba s úsměvem pohlédl.

„Poslouchám," řekl.

„Zpívej nám, ó múzo," začal Gucky, „o činech udatného muže, jež za-

bloudil až do daleké galaxie, poznal mnohé národy, planety a zvyky, a zakusil četná utrpení, zachránil svou loď a své přátele..."

Gucky se zakoktal, přeskočil několik řádek, které zapomněl, a pokračoval: „Hrdina náš ještě neskočil pout' svou a putuje k rodné planetě..."

Myšob držel v tlapkách obrovskou kytici, převázanou pestrobarevnou bužírkou. Uchopil Rhodanovu ruku, potřásl jí, a kytici do ní vtiskl.

„Po slavnostním předání květin, které vyrobila všechna oddělení na lodi, následuje velké překvapení z kuchyně..." pravil mladý moderátor.

Kamera se otočila ke dveřím do kuchyně. William Y. Roissy je dramaticky otevřel. Před sebou postrkoval antigravový táč, na němž trůnil jeho umělecký výtvar.

Moderátor zašeptal: „Dámy a pánové, Pozemšťané! Co to vidíme? Neuvěřitelné dílo lodní kuchyně! Sestává z nejjemnějšího piškotu plněného krémem a zdobí ho jen ty nejvybranější lahůdky..."

Nad povrchem fantaskní planety se vznášela CRESTIV, vyrobená z marcipánu. Pod lodí se táhl elegantní nápis Našemu Perry Rhodanovi k 500. narozeninám!

Rhodan přistoupil blíž, usmál se a poděkoval Roissymu a všem jeho

pomocníkům. Vzápětí se z kuchyně vynořil personál s papírovými kelímky, a začal rozlévat nápoje. Roissy, který před svou vesmírnou kariérou pracoval v hotelích, litoval, že na CRESTU nemají sklenky na sekt.

„Vskutku vydařená oslavička," prohlásil Roi Danton vesele. „Nemyslíte, dědici Universa?"

„Myslím, že vám to všechno muselo dát nesmírnou práci, přátelé," řekl Perry Rhodan a pomalu se otočil. Celý

zářil, a přesto vypadal trochu rozpačitě. Byl překvapený a trochu vyvedený z míry.

„Nu, barbare," ozval se tiše Atlan, který předtím jen s největší vynaloženou námahou rozpoznal v Guckyho parodii Homéra, „spokojený s našimi nápady?"

Položil příteli paži kolem ramen a upřel pohled do jeho šedých očí.

„Ještě jsem se nedokázal vzpamatovat, Arkonidane," odvětil Rhodan, náhle opět vážný. „To aranžmá jsi vymyslel ty?"

Atlan se rozesmál.

„Částečně. Každý přišel s nějakým nápadem a pak jsme vypracovali celkový plán."

William Y. Roissy se konečně probojoval k mikrofonu.

„Dámy a pánové!" vykřikl. „Moji pomocníci vám teď rozdají talířky

a vidličky. Prosím našeho velitele a čestného hosta, Prvního administrátora Perryho Rhodana, aby rozkrojl dort!"

Rhodan se usmál, zamával kameře a pustil se do práce. Když byl obrovský dort konečně naporcovaný, požádal i on o mikrofon.

„Přátelé," pravil tiše a všichni si uvědomili, že bojuje s dojetím, „ten poplach mě nejdřív znepokojil. Když jsem šel sem do jídelny, tušil jsem strašné věci, ale to, co se stalo, bylo ještě mnohem horší. Myslím, že už jsem se dávno tolik nenasmál jako dnes."

Odmlčel se.

„Nejde ale jen o to, že jsem se smál. Jde o to, že se tahle loď rozhodla oslavit moje narozeniny. Ze známých důvodů se tak sice stalo o dvacet dní později, ale o to víc jste mě potěšili. Když vidím, jak obrovskou práci si mí lidé dali, jsem dojatý. Nerad řečnám a tak bych jen rád ze srdce poděkoval každé bytosti na této lodi a také Posbiům tam venku. Děkuji vám za tuhle slavnost a ještě víc za to, že posádka CRESTU byla až dosud tak skvělá. Prodělali jsme těžké věci a je dobře možné, že nás čekají ještě složitější problémy. Vím jen jedno. Dokážeme to.

Vždycky jsme to dokázali. Můj dík

nepatří jen Pozemšťanům, ale všem, kdo pomáhali, ať už je to kdokoli. Ještě jednou děkuji každému, kdo mi pomohl. Nepomohl jen měl, ale celému našemu národu a tím i všem bytostem, které stejně jako my nechtějí nic jiného, než žít v míru.

Přeji oslavě, aby skončila stejně fantasticky, jako začala. A mohl bych prosím dostat ještě trochu toho skvělého pití, Williame?"

S úsměvem vrátil mikrofon moderátorovi.

Slavnost vesele pokračovala. Přicházeli stále další a další gratulanti, potrášali Rhodanovi rukou a bavili se Dantonovými sarkastickými poznámkami. V jednu chvíli Atlan do přítele trochu strčil.

„Tvůj syn flirtuje," řekl mu tiše. „Tam vlevo, podívej."

Rhodan se ušklíbl a ironicky na Arkonidana pohlédl.

„Pubertu už má delší dobu za sebou," pravil.

„Copak z ní Pozemšťané někdy vyrostou?" popíchl ho Atlan.

„Nebud' troufalý... A s kým Roi vlastně flirtuje?"

„S okouzující osmadvacetiletou bytostí, jejíž zrzavá hříva padá na ta nejkouzelnější ramena, jaká jsem v téhle místnosti viděl."

„Možnosti zábavy na naší lodi jsou,

pravda, poněkud omezené," řekl Rhodan ležérně. „Co jiného mužům zbývá než se věnovat děvčatům?"

„Začínáš být jízlivý. Co by si pomyslela Mory, kdyby tě slyšela?"

„A slyší mě?"

„Ne. Ale jestli se čirou náhodou ještě někdy dostaneme na Zemi, všechno jí povím. Víš, že mám dokonalou paměť."

„Kdo je ta rusovláska?" změnil Rhodan téma.

„Jmenuje se Eileen Dacranová. Je asistentkou našeho génia, doktora Piao-Teha. Psycholožka. Možná se jí podán odkrýt neuvěřitelně všestrannou povahu tvého syna."

„Zdá se mi, že si zatím jen brousí konverzaci."

„Vzpomínám si, že ty a Mory jste se také sblížili díky nekonečným slovním bitvám..."

Rhodan se odlepil ode zdi.

„Dneska jsi nesnesitelný. Půjdu si popovídat s někým příjemnějším!"

„I když jsem psychologicky vyškolená asistentka hlavního lodního psychologa, jste pro mé záhadou, pane Dantone," pravila Eileen Dacranová a usmála se.

Roi Danton mávl rukou.

„Parbleu!" řekl. „Mám neuvěřitelně složitou povahu. Kdo už by mě dokázal prohlédnout?"

„A co tyhle směšné šaty...?" ptala se.

„Co už dnes znamená směšný! Vaše vlasy, madame, jsou živoucí báseň. Vaše odhalená ramena epos. Váška vaše slova..." povzdychl si. „Odejdu teď, hluboce zasažený. Snad vás potkám někdy jindy, snad pak o mně budete

hovořit s větší úctou... Au revoir!"

Razil si cestu shromážděným davem, krátce pokynul Rhodanovi a zavřel za sebou dveře.

„Výpočetní centrála?" uvažoval nahlas. „Aha! Tout droit!"

O deset minut později se usadil do křesla vedle Atlana a natáhl si nohy na hlavní pult.

„Počkáme na našeho oslavence," řekl.

Perry Rhodan se objevil za dvacet minut. Doprovázeli ho čtyři Halut'ané.

„Atlane a Roi," řekl skoro vesele, „měli jste skvělý nápad. Potkávám jen veselé obličeje, i přes naši těžkou situaci. Výtečný psychologický počín, Atlane! Morálka na palubě se výrazně zlepšila."

Později se objevilo ještě několik důstojníků a členů posádky, byly přineseny podklady, zadávací pulty ožily a probuzená pozitronika naplnila místnost jemným bzukotem.

Rhodan se chopil slova jako první.

„Tak za prvé se nám podařilo od Skoarů získat hvězdné mapy, které by nám mohly pomoci najít cestu domů, Jsou vynikající, ale dalo nám spoustu práce vyvinout systém k jejich používání. Za druhé naši halutští přátelé už delší dobu pracují s podklady, které jsme dostali od Agena Trumba. To jsou naše dosavadní zbraně."

„Známe tedy způsob, jak používat skoarské hvězdné mapy pro jisté lety v rámci soustavy?" zeptal se Roi Danton klidně.

„Je to tak, pane," odpověděl jeden z programátorů. „Podařilo se nám vyvinout astronavigační systém."

„Výborně!" ozval se Icho Tolot.

„A od Agena Trumba máme jeden tip."

„Jaký?"

„Existuje národ, u něhož bychom pravděpodobně našli pomoc a podporu. Údajně to jsou „filosofové a myslitelé" této galaxie."

Atlan přikývl a tiše řekl: „Filosofové a myslitelé moc rozumu proti zákeřné a nepřátelské technice. Nevím, jestli..."

Žádný předčasný a zbytečný pesimismus, Atlane!" skočil mu Rhodan

ostře do řeči. „Nemůžeme dělat nic jiného, než to stále znovu zkoušet. Pokračujte prosím, Icho."

„Onen národ se jmenuje Okefenokové. O jeho schopnostech kolují mezi ostatními národy tohoto hvězdného systému ty nejabsurdnější pověsti. Mají mít k dispozici záračnou techniku. Všechno, co se jich týká, je nanejvýš tajuplné."

„Máme dvě alternativy," pravil Rhodan tvrdě. „Bud' zůstaneme tady v klidné okrajové zóně a unudíme se k smrti... Nebo se znovu pokusíme proniknout do nitra soustavy. Máme mapy, které nám pomohou se orientovat. A doufám, že nám pomohou ti filosofové. Přicházíme jako prosebníci, ne se zbraněmi."

Odmlčel se a očima klouzal po svých společnících. Všude viděl pevné odhodlání.

Vzal si tedy od Halut'ana informace o národu filosofů a podal je hlavnímu programátorovi.

„Prosím, vypočítejte návrh kursu pro let do této soustavy," řekl. „A zohledněte veškeré eventuality, které jsme zatím viděli a uložili v archivech."

„Vzdálenost od centra: 38 663 světelných let," četl programátor nahlas, „soustava Scintilla, dvě planety." Přikývl. „Připravím program. Bude to chvíli trvat."

„V pořádku."

Tiché soustředění přerušil bzukák. Jeden z mužů rychle zamířil ke dveřím.

„Chce s vámi mluvit pětičlenná delegace z technického oddělení, pane," obrátil se pak k Rhodanovi. „Prý je to naléhavé."

Rhodan se zamračil.

„Pusťte je dál. Třeba budou mít nějaký rozumný návrh."

„Pane," váhavě začal muž se znakem vedoucího technika na hrudi, "přicházíme s návrhem, který nás může dovést zpátky domů."

V místnosti rázem zavládlo ticho.

„Mluvte," pravil Rhodan klidně. „Doufám, že ten plán je dobrý."

„To doufáme i my, pane. Tady je všechno detailně popsáno." Položil na stůl několik centimetrů silné desky.

„Chtěli bychom použít zásoby z BOXU-13111. S vybavením, které tam najdeme, můžeme nastoupit let dlouhý víc než třicet dva milionů kilometrů. Pouze musíme v prázdném prostoru mezi oběma galaxiemi vymontovat vyhořelé kalupové konvertory. Nic víc. Jednotlivé fáze a jejich podmínky, spotřebu materiálu a rizikový koeficient máme detailně zmapované a plán považujeme za uskutečnitelný. Bez bojů a zbytečného zdržení nás může dostat domů, pane."

Ticho se změnilo v napjaté mlčení.

Rhodan si krátce odkašlal a pronesl pouze dvě slova: „Zamítá se."

„Proč, pane?" zeptal se technik klidně, i když bylo zřetelně vidět, jak moc je zklamaný. „Není to pokus, pane, ale pečlivě vypočítaná technická práce. Ani loď ani posádka nebudou vystaveny nebezpečí. Pracujeme s devadesátiprocentní bezpečnostní marží!"

Rhodan vstal a chvíli neklidně přecházel po místnosti. Cítil na sobě oči všech přítomných, cítil odpovědnost za

celkem čtyři lodě a několik tisíc lidských životů ale někde za těmito hodnotami se skrývala ještě nesrovnatelně větší odpovědnost.

„Přátelé," řekl klidně a nutil se mluvit tiše, „jsme v ožehavé situaci. Ihned bych váš návrh, totiž vyměnit vyhořelé kalupy během rizikového letu, akceptoval, kdyby..."

„Kdyby...?" zeptal se Roi Danton, který nejasně tušil, kam otec míří.

„Kdyby neexistovala následující úvaha: Jsem pro to, abychom si nejdříve vyjasnili všechny problémy s vládci M-87. Kdybychom jen tak odletěli, riskovali bychom, že naše domovská galaxie bude tímto hvězdným systémem neustále ohrožována. Jsem rozhodnutý vést s místními mocnými dialog.

Nehodlám uprchnout s myšlenkou,

že Země a Solární impérium budou v nebezpečí, jež může kdykoli vypuknout. A pak je tu ještě další problém, který byste jako technici měli zvlášť dobře chápat."

„Jaký problém, pane?"

„Chtěl bych zpátky letět s dimenzotranzičním pohonem a předložit tak našim vědcům i tuto hádanku jako vyřešenou. Promiňte mi mou ctižádost... ale tohle je tak nesmírný technický pokrok, že stojí za to o něj bojovat." Odmlčel se a upřeně na techniky pohlédl.

„Vezměte prosím na vědomí, že se k vašemu návrhu vrátím, pokud ostatní pokusy selžou. Slibuji vám to. Bude to znamenat, že naše mise míru a rozumu ztroskotala.

Z těchto důvodů musím bohužel váš návrh nyní odmítnout. Rozumíte mi?"

„Jistě, pane," pravil hlavní technik. „Je škoda, že se nacházíme v této poněkud delikátní situaci."

Rhodan s Atlanem se krátce, nevesele zasmáli.

„Věřte mi, že neexistuje nikdo, kdo by toho litoval víc než já," řekl pak Rhodan vážně.

Technici se rozloučili a odešli.

„Musíme se dívat dopředu, ne zpátky," zamumlal Rhodan. „Zítra ráno, podle palubního času přesně za deset hodin, odstartujeme."

„Od soustavy Scintilla jsme více než čtyřicet tisíc světlených let daleko," oznámil jeden z astrogátorů.

Rhodan přikývl a přistoupil k interkomové obrazovce.

„Velitelský můstek," řekl.

Službu konající důstojník se okamžitě ohlásil.

„Ve dvě hodiny v noci palubního času, tedy za deset hodin, startujeme," oznámil mu Rhodan. „Prosím zařídte všechno potřebné. Kdybyste mě potřebovali, budu ve své kabině."

Vzal ze stolu podklady, srovnal je a vložil zpět do desek. Pak kývl na Halut'any, Atlana a Roie.

„Sejdeme se o půlnoci na můstku. Projdu si tyhle materiály a pokusím se vypracovat přesný koncept našeho záměru."

„Dobře," souhlasil Atlan. „Přijdu tě navštívit."

Rhodan vyšel z výpočetního centra a složitým systémem chodeb, běžících pásů a antigravových výtahů dorazil do své kabiny. Usadil se do křesla, otevřel desky a začal listovat v podkladech.

„Zvláštní..." řekl tiše. „Soustava Scintilla. Tvořená jedním normálním sluncem typu G, 38 663 světelných let od absolutního centra galaxie a obývaná mysliteli a filosofi..."

Dvě planety...

Obydlený svět: Pompeo Posar.

Průmyslový svět: Kliban.

Data obou planet patřila k několika málo informacím, získaným od Agena Trumba. Více jim říci nedokázal nebo nechtěl. Snad bude odysea CRESTU IV brzy u konce...

Když ho vyhledal Atlan, měl už První administrátor přesnou představu o svém plánu.

29. června 02 hodin 01 minut 54 vteřin

Čtyři lodě, jedna po druhé, odstartovaly a zrychlily. Nejdříve obě černé halutské koule, pak obrovitá posbijská kostka a nakonec vlajková loď Solárního impéria. Zamířily přesně do centra kulovité galaxie.

Cíl: sluneční soustava Scintilla.

První lineární let byl tedy zahájen a všechny lodě okamžitě zmizely z normálního vesmíru. Urazily dvacet tisíc světelných let a pak se v takřka stejné konstelaci opět vynořily a nepatrně zpomalily let.

Ted' to začalo být těžké.

Čím víc se lodě blížily k soustavě, tím složitější byla práce astronavigačních oddělení. Odstup jednotlivých sluncí se prudce měnil.

„Zatraceně!" rozčilil se jeden astrogátor nakonec. „Tohle slunce se pořád stěhuje... kdepak je tentokrát?"

Lidé a pozitronika pracovali společně, porovnávali informace a nakonec slunce opravdu zaměřili.

Nový lineární skok...

Návrat do normálního vesmíru... další klení. Opět bylo nutné se zorientovat. Cílová hvězda byla znovu nalezena, nově určena a zadáním nových dat byl naprogramován příští cíl.

Další lineární manévr.

Vzdálenost mezi slunci činila v průměru 1 světelný rok.

Hodiny namáhavé práce měly jedna za druhou.

Muži se střídali po osmi hodinách a vyčerpaní padali do postelí. Nálada se horšila, podráždění rostlo. Čtyři lodě se bok po boku probíjely dál, několikrát znovu minuly svůj cíl, a nakonec po pěti dnech, když vzdálenost mezi jednotlivými slunci činila průměrně pouhých sedmdesát pět setin světleného roku, vyvinuly nový systém k přesnému určování kursu.

Vesmír kolem zářil jasným světlem a bylo nemožné si představit, že by na planetách kolem mohla také někdy panovat noc. Třpytivá modrá záře sluncí spektrálního typu B se mísila s ostrou bílou září sluncí typu A-Sirius, a tu a tam jí probleskovala sinalá žlutá hvězd typu F. Ze všech stran proudilo žlutooranžové světlo G-sluncí, občas zahlédli typ K, a posléze i opravdové obry: M-slunce. Lodě se tou záplavou světla propracovávaly více než šest dní a nakonec přece jen objevily svou hvězdu: normální G-slunce, zhruba odpovídající parametrům toho pozemského.

Ode všech pultů se v tu chvíli začalo šířit úlevné: „Konečně!”

Všechny čtyři lodě se shromáždily třicet světelných minut před sluneční soustavou.

Rhodan přistoupil k mikrofonu.

„Rhodan všem,” řekl pevným hlasem. „V žádném případě nemám v úmyslu vydat se do soustavy s CRESTEM IV nebo s posbijskou lodí. Použijeme korvetu. Přicházíme jako přátelé, kteří prosí o radu a jestliže použijeme korvetu, která má průměr pouze šedesát metrů, nemůžeme být rozhodně považováni za nepřátele. Jsem přesvědčený, že nás už dávno zaměřili a čekají, co uděláme.

Velkoadmirál Atlan zůstane zde jako velitel našeho malého svazu. Dávám mu plnou výkonnou moc. To je vše. Doufám, že se brzy vrátíme s příznivými výsledky. Konec.”

5. července 12 hodin 30 minut 09 vteřin

Atlan si měřil muže, kteří se shromáždili na velitelském můstku.

Rhodan...

Roi Danton, trochu v rozpacích...

profesor doktor Cu PiaoTeh ...

obrovitý Ertrusan Oro Masut...

teleportér Ras Cubaj...

šéf Sboru mutantů John Marshall...

„V pořádku,” pravil. „Celkem dvacet sedm mužů. Takže si vezmeš KC-31?”

Rhodan přikývl. Vtom někdo vystoupil z antigravové šachty a rychle zamířil ke skupině. Byla to profesorova asistentka. Eííeen Dacranová se zastavila před Rhodanem, krátce ho pozdravila a pak se připojila ke svému šéfovi.

„Podívejme, podívejme,” zašveholil Roi Danton. „Vy také?”

„Správně, monsieur. Kde jste nechal svůj karnevalový úbor?”

Muži se dali do smíchu.

„Byl by nepraktický,” vysvětlil Roi stručně, „Účel světí prostředky, jak se říká...4’.

„Jsme všichni,” skočil mu do řeči

Perry Rhodan. „Atlane je všechno jasné?”

„S podobnými situacemi už mám pár zkušeností, příteli,” opáčil Arkonidan trochu dotčeně. „Můžeš se na mě spolehnout.”

Rhodan udělal bezmocný posunek.

„Odpusť. Jsem nervózní. Můžeme odstartovat?”

„Všechno připraveno, pane,” ozval se z hangáru muž, který všechno sledoval na obrazovce, Ronald Keller.

„Pojďme!”

Všichni muži už na sobě měli bojové skafandry, pouze Eííeen Dacranová byla oblečená v normální palubní výstroji tmavě červené barvy, s označením vědeckého oddělení na pravém rameni.

Bojové skafandry, teď ještě s otevřenými helmami, se normálním velice podobaly, byly však masivnější a odolnější.

V hangáru už čekala připravená korveta. Rhodan a jeho lidé nastoupili.

Ronald Keller, třicetiletý Europezemšťan s nazrými vlasy, Rhodanovi zaslutoval a řekl: „Jsme hotovi, pane.

Korveta může odstartovat. Cíl známý. Mužstvo bylo příslušně instruováno. Dáte rozkaz ke startu, pane?”

„Nepřehánějte, Ronalde. Nejsme na přehlídce. Hodte nás do vesmíru

a hleďte, abychom pokud možno bezpečně přistáli na Pompeo Posaru.”

„Start!” pravil Keller klidně.

Na palubě korvety se málo hovořilo, ale o to usilovněji přemýšlelo: Opět se dostali do situace, jež slibovala napjetí a nebezpečí. Neznámá galaxie, neznámá sluneční soustava a planety, o nichž věděli jen pár zbežných dat. A národ, o němž nevěděli zholo nic, pouze jeho jméno...

Psycholog polohlasem pronesl: „Dosud žádný Pozemšťan netuší, jak vypadají bytosti, které tuto galaxii ovládají. Ani my nevíme, kde se s nimi můžeme setkat.. Možná právě v samém centru... a nevíme, což je ještě záhadnější, jaké cíle vlastně sledují. Jsem opravdu velice zvědavý, co nás čeká.”

Ronald Keller pohlédł na obrazovky a nepatrně upravil kurs.

„Pokud vůbec přistaneme," dodal.

„Jak to myslíte?" zajímal se Danton a se zájmem pozoroval Eileeniny dokonale tvarované nohy.

„Pro všechny případy raději planetu několikrát obkroužím, nemáte-li nic proti tomu, pane!" navrhl Keller.

„Správně. Musíme být opatrní," souhlasil Rhodan.

Oba mutanti mlčeli a sledovali palubní přístroje.

„Právě protínáme dráhu průmysle-

ve planety Klíban, pane," řekl muž u radaru. „Za chvíli uvidíme na obrazovkách Pompeo Posar."

„Díky."

Na obrazovce se pomalu vynořil nepatrný bod, rychle však rostl a brzy z něj byla větší koule.

„Pompeo Posar," řekl důstojník, „Kyslíkový svět veliký asi jako Země. Průměrná teplota třicet stupňů. Gravitace devadesát osm setin. Rotace za 22,8 hodin. Žádná větší moře, pouze řeky a jezera. Čtyři hlavní kontinenty, rozdělené relativně úzkými vodními předěly."

„Přistaneme, pane?" zeptal se Rhodana John Marshall.

První administrátor zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl. „Myslím, že bude lepší, když budeme kolem planety chvíli kroužit a pokusíme se navázat spojení.

Jsem opravdu přesvědčený, že už na nás čekají. Takže pět obletů a detaily povrchu na obrazovku, Kellere, prosím vás!"

„Jistě, pane!"

Povrch planety teď vyplňoval celou obrazovku.

„Zvětšení!"

„Masore?" zeptal se Keller tiše.

Muž u vysílaček zvedl hlavu.

„Jsou vaše přístroje připravené?"

„Samozřejmě, šéfe. Jaká frekvence?"

„Chcete se teď pokusit spojit s obyvateli planety, pane?" obrátil se Keller tázavě na Rhodana. „Jsme v polovině třetího oběhu," dodal ještě.

Rhodan se krátce zamyslel, pak přikývl.

„Prosím, začněte."

„Jaká frekvence?"

„Zapněte všechny, které jdou. Nejdříve vyšlete zaměřovači signál, potom zprávu, kde požádáme o svolení k přistání."

„V pořádku."

„Myslitelé a filosofové vybavení tajemnou technikou. Když přistaneme, budeme mít potíže," řekl Rhodan tiše.

„Máme přistát?"

„Žádný kontakt!" oznámil radista věcně. „Na žádné frekvenci."

„Pokračujte, Masore," nařídil mu Keller a opřel se v křesle. Autopilot udržoval korvetu v kursu. Minuty mýjely a krajina pod nimi se měnila. Stavby však vypadaly stále stejně, všechny v témže stylu.

„Žádný kontakt, pane..." Radista pokrčil rameny.

„Zkoušejte to dál."

Korveta dál obíhala planetu. Nic se nestalo. Dvacet sedm Pozemšťanů čekalo, nervy napjaté k prasknutí. Rhodan myslel na potíže, které by s sebou mohlo přinést nerozvážené přistání. Zdálo se však, že jiná možnost neexistuje. Chtěl s filosofi navázat kontakt za každou cenu. Ještě jeden oběh... a pak rozkáže někde přistát. Někde, protože se nedalo rozpoznat nic, co by vypadalo jako hlavní město.

Dál kroužili kolem Pompeo Posaru.

„Pochopil jsem, pane," řekl Keller. „Přistanu co nejopatrněji."

Korveta pomalu klesala. Konečně dosedla na zem vedle kupolovité stavby nesmírných rozměrů.

„Než opustíme člun, oblečte si, prosím, i vy bojový skafandr, slečno Dacranová," pravil Rhodan vážně.

„Co teď, pane?" chtěl vědět psycholog.

Rhodan pokrčil rameny.

„Nezbývá nám nic jiného, než čekat, jako už šest hodin. Čekat, až se někdo ozve nebo až se něco stane."

Někdo mezitím spočítal, že na této části planety bude ještě sedm hodin den. Sedm hodin pozemského času.

První hodinu se procházeli po lodi.

Byli bez sebe nervozitou. V malé kuchyňce uvařil jeden z mužů černou kávu. Bylo vykouřeno několik krabiček cigaret.

Druhých šedesát minut strávili všichni zase spolu v centrále. Vzduchem létaly nejodvážnější teorie a hypotézy.

Jen profesor mlčel.

Minula třetí hodina.

„Pane neměli bychom nasadit kluzák? Moji muži hoří touhou prohlédnout si planetu."

„Ještě ne, Kellere. Museli si nás přece všimnout. Nebo ne?"

Mlčení...

Někdo došel pro další kávu. A pak se to stalo.

Uprostřed centrály stála neznámá bytost.

Okamžitě propukla panika. Oro Masut odjistik paprskomet. Roi Danton se po něm vrhl. „Žádné zbraně!“ křičel zoufale psycholog. Rhodan zůstal stát na místě.

„Nestřílejte!“ řekl hlasitě a zřetelně.

„Trpaslík!“ vyhrkl někdo.

Bytost s hnědou, vrásčitou pleť, asi metr vysoká. Podobná Pygmejům. Velké, udivené oči.

Trpaslík.

Bytost, kterou znali všichni lidé na lodi. Bytost, která kolem sebe šířila tichou smrt. Bytost, která mlčky pozorovala centrálu a lidi v ní. Na sobě měla háv, připomínající římskou tógu. Látka zářila všemi barvami. Pozemšťané si dívali do očí mlčícímu, smrtelnému nebezpečí.

Krátce poté, co CREST IV pronik-

la do M-87, narazila na létající rakev. Byla tri metry dlouhá, meter široká a měla šestiúhlý průřez. Na jednom konci rakve se nacházela koule o průměru tři metry, obsahující transmitter. Trpaslík, který se probudil, tenkrát otrávil bezmála všechny zásoby na lodi. Z pitné vody se stal jed. Posádku CRESTU IV dělil od smrti pouhý vlásek.

A teď stál takový trpaslík před nimi.

„Takže Okefenokové jsou identičtí s trpaslíky, kteří nás málem vyvraždili... respektive s jedním z nich. To je neuvěřitelné!“ zašeptala Eileen.

„Nechtě mluvit mě,“ řekl Rhodan. „Nikdo ať se do toho neplete. A ruce pryč od zbraní!“ Jeho hlas zněl neobvykle tvrdě. Věděl, že muži by rádi zahájili palbu.

„Jsme Pozemšťané,“ řekl pak tiše. „Přistáli jsme tu, abychom požádali o pomoc.“

Trpaslík na něj mlčky zíral.

„Přišli jsme, abychom požádali o radu tento národ, jemuž se říká filosofové galaxie.“

Trpaslíkova ústa se otevřela. Váhavě řekl: „Jsem Scanlon Ocachee.“

„Mně říkají Perry Rhodan. Jsi tady na tomto úseku tvého světa sám?“

„Filosofie je skutečně zdraví,“ odpověděl Ocachee. „Jsem sám tady v lodi.“ . „To je neobvyklé,“ opáčil Rhodan.

„Objevil ses tu sám, bez ochrany a doprovodu, a planeta kolem se zdá být jako po vymření... To nás znepokojilo.“

Pozemšťané věděli, že trpaslík -a s ním bezpochyby i všichni ostatní příslušníci jeho národa- mají zvláštní schopnost teleportace. Během teleportačního skoku totiž mohl na neurčitou dobu zůstat v dematerializovaném stavu v hyperprostoru, a pak se opět rematerializovat v Einsteinově vesmíru.

„Největší cenu má často to, zač nemusíš platit,“ prohlásil Scanlon. „Jaký je váš problém, cizinci?“

„Máme mnoho problémů. Ale doufáme, že je s vaší pomocí vyřešíme.“

Trpaslík se usmál.

„Jedině blázen slíbí víc, než může jeho bratr dodržet. Musím znát vaše problémy, abych věděl, zda je dokážu vyřešit. Nebo jestli je budu chtít vyřešit.“

Galaktický psycholog se rozhodl zapojit do rozhovoru.

„Přišli jsme s prázdnýma rukama,“ pravil prostě. „Vyděsil jsi nás k smrti, protože jeden z příslušníků tvého národa ohrozil naše životy- ale to je jiný příběh. Přicházíme jako prosebníci, a nejprve chceme vědět, jsi-li v zásadě ochotný nám pomoci.“

„Jsem připravený váš problém vyslechnout,“ rozhodl se trpaslík. „V čem spočívá?“

Ronald Keller zvedl dlaň.

„Než začneme s dlouhými diskusemi, měli bychom udělat test. Jsme bezmocní, ale rádi bychom alespoň tušili, co nás tady čeká.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“ zeptal se Rhodan.

„Ano. Příkážu zaměřovači centrále, aby pátrali po emisích energie. Mohli by zjistit, jestli jsou zapnutá silová pole či obranné stanice, a jestli na nás míří.“

„V pořádku. Zavolejte jim, Kellere.“

„Náš problém spočívá v tom,“ prohlásil Danton a přistoupil blíž k trpaslíkovi, „že jsme se tu ocitli, aniž bychom chtěli, aniž bychom to zamýšleli.“

„Jen nevědomí si stěžují a nechápou, že špatné je jen jedno: nevědomost sama a jejich stížnosti. Předpokládám, že hledáte způsob, jak to zvrátit?“

„Ano,“ souhlasil Rhodan. „Tak je to.“

Muž u zaměřovacího pultu zvolal: „Žádné signály latentních silových polí nebo něčeho podobného, pane. Samozřejmě se tu používá energie, ale koncentrace jsou příliš slabé, než aby mohly být nebezpečné.“

„Rozumím a děkuji.“

„A já vám mám pomoci najít cestu odsud?“ ptal se trpaslík znovu.

„Filosofe Scanlone Ocachee!“ prohlásil Danton důrazně. „Máme s sebou podklady svědčící o tom, že naše velká

lod' se do této galaxie dostala opravdu nechtěně. A tento stav nám není příjemný. Kromě toho je velmi nebezpečný a my jsme odříznuti od své vlasti."

„Okamžik," ozval se Keller.

Všichni se otočili jeho směrem.

„Právě jsem dostal zprávu z CRESTU IV. Mám ji přehrát nahlas?"

„Už je dešifrovaná?"

„Ano, pane. Automaticky."

„Tak se do toho pusťte."

, Atlan Rhodanovi na KC-31..." ozvalo se z pásky, „...zjistili jsme, že v prostoru kolem soustavy Scintilla nejsou vůbec žádné vesmírné lodě kromě nás, pochopitelně. Opakuji: v okolí soustavy nejsou žádné nepřátelské lodě.

Zůstávám na příjmu. Konec."

Rhodan se obrátil k psychologovi.

„Všichni muži už na sobě měli bojové skafandry.

„Žádné nepřátelské lodě. Nikdo na nás neútočí, nenaměřili jsme žádnou podezřelou energii co si o tom všem myslíte, Ču?"

Hlavní psycholog přikývl.

„Na vašem místě, pane, bych řekl, co je třeba říct."

„Roi?"

„I já jsem pro, pane."

„Planeta Kliban je stále zdrojem nejistoty. Nechejme to však být a pojďme k věci."

Scanlon Ocachee stál stále ještě bez hnutí na místě a nikdo netušil, co si myslí.

„Eileen, profesore... pomůžete mi?"

„Jistě, pane," usmál se hubený Asiat a zamířil k velké kovové krabici s podklady. Spolu s Eileen vyhledal příslušné filmy, fotografie a automatické záznamy.

„Byli jsme sem vrženi z naší domovské galaxie," začal Rhodan, „i když jsme sem nikdy neměli v úmyslu letět. Od chvíle, kdy jsme se objevili v této galaxii, nemáme jedinou klidnou minutu, ale naše motory nám neumožňují intergalaktický let."

Stručně vylíčil osud pěti tisíc lidí a lodí, krátce se zmínil o epizodě s probuzeným trpaslíkem, vysvětlil, že jejich vlast na ně čeká, mluvil o obtížích se zásobováním a náladě na palubě. Vyprávěl, jak k nim pronikly Bestie, Halut'anům podobní Mooghové.

Eileen s profesorem mezitím aktivovali obrazovky.

Trpaslík je sledoval, a pak na okamžik zvedl oči nejprve k mužům, poté

k Eileen. Neuniklo mu ani slovo, ani jediný záběr. Nic neřekl, ale bylo zjevné, že ho všechno nanejvýš zajímá.

Další film. A další. Údaje, komentáře, čísla, pozitronické výpočty... Dvě hodiny trvalo líčení osudů CRESTU IV v galaxii M-87. Když skončili, byli Rhodan s Dantonem úplně vyčerpaní.

„Setkání s odvážnými bojovníky přináší vzrušení, společný čas s moudrými muži přináší požehnání," pravil nakonec trpaslík. „Všechno jsem viděl, ale úsudek jsem si ještě udělat nedokázal. Jsem naprosto nakloněn pomoci vám. Ale nemohu."

„Jak prosím?" vyhrkla Eileen bezmocně.

„Nemohu," opakoval Scanlon Ocachee tiše, ale rozhodně.

„Proč ne, filosofe?" zeptal se Perry Rhodan ostře. Začínal se bát, že veškerá snaha byla k ničemu.

„Jsem pouze částí celku. Prosím vás všechny, abyste mě následovali do oné kupolovité budovy, již vidíte na obrazovce. Nemohu rozhodnout sám, potřebuji k tomu více přátel. Jste mými hosty. Již teď však mohu říci, že na mě tvrdost osudu, jenž vás drží ve spárech, učinila dojem. Zdá se, že dokážete být mocnější než osud,"

Rhodan přikývl a náhle pocítil nesmírnou úlevu.

„Půjďme s tebou," řekl. „Děkujeme ti, filosofe. Půjde nás šest, Ras tady zůstane. Vezmeme si s sebou malou hypervysílačku a zůstaneme ve spojení s KC-31. Všechno jasné?"

„Naprosto," pravil Keller.

Ras Čubaj jenom přikývl.

„Tak pojďme, ať se seznámíme s vašimi přáteli," zvolal Roi Danton. „Mimochodem, Scanlone, jste informováni o identitě takzvaných Budovatelů centra?"

„O čem?" přeptal se trpaslík zdvořile.

„Víte, kdo jsou takzvaní Budovatelé centra?" zeptal se Roi podruhé.

Trpaslík se na něj mnohovýznamně usmál, ale mlčel.

Nebo se usmál bezvýznamně?

A najednou zmizel.

Celý povrch planety byl kultivován. Od pólu k pólu se táhl obrovský park. Krajinu tvořil trávník, keře, stromy a květiny všech barev a vzduch voněl čerstvě posečenou travou. Tu a tam se objevovaly stavby, všechny geometrických tvarů: krychle, kvádry, koule... Přímo před nimi se tyčila mohutná kupole.

Psycholog si zamyšleně prohlížel trpaslíka. Bylo mu jasné, že uvnitř

čeká Pozemšťany psychologický duel, v jehož průběhu budou muset filosofové přesvědčit o čistotě svých záměrů. Byl přesvědčený, že Scanlon velmi dobře ví, co se skrývá pod označením „Budovatelé centra“.

Vtom se před nimi objevilo ploché . vznášedlo.

„Prosím,“ ukázal Scanlon Ocachee. „Nastupte si!“

Pozemšťané se pohodlně usadili, Trpaslík zaujal místo u řízení. Zapnul reflektory a zrychlil. Nemířil ke kupoli.

„Co to má být?“ podivil se Oro Masut. „Výlet?“

Vznášedlo opsalo široký oblouk kolem budovy a vklouzlo do parku.

„Kam to letíme, Scanlone?“ chtěl vědět Danton.

Trpaslík se otočil.

„Spěch je darem zlého ducha,“ pronesl. „Musím najít přátele a vzbudit je.“

Rhodan s Dantonem na sebe udiveně pohlédli.

Let pokračoval. Park se zdál být nekonečný. Během pár minut jim KC-31 zmizela z dohledu a Pozemšťané si připadali zcela bezmocní. Nikde však neviděli vojenská zařízení. Pak se vznášedlo zastavilo a filosof se teleportoval o několik metrů dál.

„Tam...to je neuvěřitelné!“ zašeptal Danton.

Na nejspodnější větví stromu s popraskanou bílou kůrou visel trpaslík. Byl to strašidelný pohled - visel tam za jednu ruku, zdálo se, že spí, a vítr jím přitom pohupoval sem a tam.

Jako netopýr nebo lenochod, napadlo psychologa.

„To budí své přátele?“ zašeptala Eileen. Celá scéna vypadala naprosto iracionálně.

Nikdo neodpověděl.

Scanlon zůstal stát, upřeně se na svého druha díval, a pak se otočil a zvedl paži. Okamžitě se teleportoval zpátky za volant.

„Já jsem Trojmyslitel,“ vysvětlil a opět zrychlil.

„Trojmyslitel? Co to znamená?“ chtěl vědět profesor.

Trpaslík neodpověděl, zabrzdil a opět se teleportoval. Objevil se dvacet metrů od vznášedla u dalšího visícího filosofa. Znovu na něj upřeně hleděl, asi minutu, a pak se otočil a vrátil se na své místo.

„Zdá se, že národ Okefenoků je velice duchovně založený. Zřejmě v transu přemýšlíte o svých filosofických problémech. Je to tak, Ocachee?“ zeptal se Perry Rhodan.

„Přibližně,“ odpověděl trpaslík. „Přibližně tak, Pozemšťane.“

Vznášedlo znovu zastavilo. Trpaslík se opět teleportoval. Všechno se opakovalo. Udivené pohledy Pozemšťanů buď nevnímal, nebo ignoroval.

„Okefenokové, kteří se označují jako Troj myslitelé, jsou zřejmě schopni uvažovat o různých filosofických koncepcích, minimálně však o třech najednou,“ řekl psycholog váhavě, když trpaslík opět opustil vznášedlo.

„Ale to je jen předběžná hypotéza.“

Rhodan pohlédl na hodinky. Ve vznášedle byli už přes hodinu.

„Počítal jsem do padesáti,“ řekl Roi po další hodině. „A myslím, že tamta stavba je kupole, která leží hned vedle člunu. Opsali jsme kruh.“

„Je vidět, monsieur, že budete Jednomyslitel,“ pravila posměšně Eileen. „Já vidím KC-31 už několik minut.“ Roi se ušklíbl.

„Také máte mladší oči, má milá. Snad už je naše cesta u konce.“

Vlevo od nich, vzdálená asi sto padesát metrů, stála korveta a vpravo se znovu zdvihala obrovská, zářící kupole. Vznášedlo zastavilo těsně u ploché rampy, vedoucí do nitra stavby. Nad částí planety Pompeo Posar byla noc. Podivuhodná noc.

„Pozemšťané,“ pravil trpaslík, „zvu vás, abyste vstoupili do naší haly filosofického symposionu. Mí přátele přijdou, až nadejde vhodný čas.“

„A kdy bude na čas, Troj my šli te-li?“ otázal se Perry Rhodan.

„Brzy,“ opáčil Scanlon Ocachee diplomaticky.

Jeden za druhým stoupali po šikmé rampě. Na vrcholu spatřili něco jako malý labyrint, tvořený několika stěnami ze zářivé substance. Vešli dovnitř a zůstali stát.

„Máte to tu pěkné,“ mínil Danton.

Sama hala byla kruhového půdorysu a v průměru mohla mít zhruba tři sta metrů. Vevnitř byla zkonstruovaná jako trychtýř a pod vydutým stropem se táhly nepravidelné řady s mnoha sedadly. Uprostřed tohoto zvláštního auditoria spatřili Pozemšťané kruh široký asi třicet metrů. Dolů vedla rampa, jejíž účel nebyl zřejmý, vždyť filosofové a myslitelé se dokázali teleportovat. A nad tím vším se vznášel jemný lesk, vycházející ze stavebního materiálu.

„Tak pojďme,“ rozhodl Rhodan. „Je to sice neobvyklé, ale ostatní myslitelé musí jednou přijít. Připravíme si přístroje.“

„Já, Trojmyslitel, jsem své přátele s parapsychickými schopnostmi přiměl, aby mysleli na probuzení,“ vysvětloval Scanlon. „Vědí, oč jde. Přijdou a vyslechnou vás. Jste spokojení?“

„A co se stane pak?" zeptal se Rhodan.

Trpaslík se chladně usmál.

„Poradíme se, jestli vám chceme pomoci. Potom vyvineme filosofický systém, v jehož proudění by se měla nacházet cesta, která vám pomůže dál. Třeba se náš společný experiment podaří. Kdo ví?"

Roi Danton potřásl hlavou.

„U všech sluncí centra," zaúpěl. „Vždyť to může trvat celou věčnost!"

„Tak, tak," souhlasil Scanlon. „Šťastný život je plodem dokonalé moudrosti!"

Roi, profesor a Eileen začali vybalovat filmy a připravovat přístroje. Oro Masut se procházel po hale a prohlížel si sedadla. John Marshall se opíral o stěnu vstupního labyrintu a upřeně se díval na vlastní ruce. Nikdo nemluvil. Minuty mýjely. Rhodan zíval.

Po třiceti minutách vstoupil do sálu druhý z myslitelů a filosofů. Najednou stál vedle Scanlona.

Následoval třetí.

Potom dvacet dalších najednou. Strašidelné bylo, že nikdo neřekl ani slovo.

Sedadla se postupně zaplňovala. Čtyřicet... padesát... Pak se chvíli nedělo nic. Nakonec Scanlon malými krůčky zamířil k Prvnímu administrátorovi.

„Jsme všichni, Pozemšťane," pravil.

„Mám tedy vše, co jsem ti řekl, vyprávět ještě jednou?"

„Prosím o to."

Rhodan přikývl, i když byl nesmírně unavený.

„Udělám, co budu moci. Mohu počítat s tvou pomocí, Roi?"

„Ale jistě, Sire," uklonil se Danton. „Už se nemohu dočkat."

„Zdravím příslušníky národa myslitelů a filosofů," začal První administrátor. „Přišel jsem k vám jako prosebník..."

Mluvil více než hodinu. Roi Danton mu skvěle sekundoval.

Pak zabzučela vysílačka.

„Malý moment," požádal Ertrusan. „Právě hovořím s Ronaldem Kellerem."

Rhodan s Dantonem se odmlčeli.

„Co se děje?"

„V soustavě Scintilla se stále ještě neobjevila žádná loď. Atlan je přesvědčený, že naši hostitelé rozhodně mají možnost spojit se s loděmi a prozradit jim naši přítomnost, ale vesmír je stále ještě prázdný. Díky, Kellere!"

„Dál," zabručel Danton, „Začínám být unavený."

Nový film.

„Tohle je naše domovská planeta," vysvětloval Rhodan. „Uvidíte, že i naše vlastní galaxie a dokonce samo centrum naší kultury byly napadeny a zničeny Bestiemi. Mělo by vám být jasné, že sjednocené lidstvo je Bestiemi a jejich existencí ohrožováno. Jsme opravdu nevinní a ptáme se: Znáte vy, myslitelé a filosofové této galaxie, cestu nebo způsob, jak nám pomoci? Nechceme nic jiného, než hovořit s Budovateli centra. Dále hleďme pohon, který by nám umožnil vrátit se do naší domovské galaxie, a trvalý mír s vládci tohoto galaktického systému. Víc nic."

Z přetrvávajícího mlčení Pozemšťané usoudili, že rozhodnutí visí ve vzduchu. Něco jako by však nebylo opravdové, nebylo správné...

Rhodanovo srdce sevřela ledová ruka.

Deset vteřin předtím

Dlouhé, stříbřité těleso se vzdalovalo od CRESTU IV a mířilo k planetě Pompeo Posar. Atlan začal být neklidný a poslal dolů jet s Conym Stephenem na palubě. Muž s deseti tisíci lety zkušeností v sobě rovněž nesl nedůvěru, nashromážděnou za oněch deset tisíc let. Klid kolem Pompeo Posaru byl klamný... příliš klamný. Dlouho neuvažoval a vyslal Stephena na obhlídku.

Cony Stephen teď kroužil kolem planety a pozorně ji sledoval na podrobných obrazovkách.

Nic!

Další oblet.

„Hovoří Cony Stephen," řekl klidně. „Volám korvetu KC-3 1 pod velením majora Kellera. Volám..."

Ve sluchátkách to ostře zapraskalo a pak se ozval jasný hlas: „Tady KČ-31, Keller. Volám moskyta. Máte nějakou zprávu pro Rhodana nebo pro nás?"

„Ne, žádnou zprávu nemám. Volal jsem vás, abyste mě nepovažovali za nepřátelskou loď. Dostal jsem za úkol provést výzkumný let. Jen pozorování, nic jiného. Zůstanu na kursu."

„V pořádku," souhlasil Keller. „Tady dole nic nového. Je to skoro nuda."

Pilot se zasmál.

„Velko admirál Atlan se taky nudil. Porto jsem tady. Konec."

„Konec."

Moskyt uháněl dál.

Scanlon Ocachee se cynicky usmál.

„Je všeobecně známo," konstatoval, „že bez pilného studia absolutní pravdy nelze vést šťastný život. Vy jste pochopitelně lhal. Sice nesmírně přesvědčivě, ale lhal. Proč?"

Rhodan na něj zůstal zírat.

„Nelhali jsme," řekl pak. „Co vás vede k domněnku, že jsme tak činili?"

Trpaslík v pohrdavém gestu rozpráhl obě paže, a pak ukázal vzhůru, kde se vznášely imaginární vesmírné lodě.

„Jedna věc by mě velice zajímala," pravil. „Říkáte, že jste se sem doslova vplížili, abyste měli jistotu, že vás Bestie z M-87 nebudou sledovat."

„Je to tak!" řekl Roi Danton ostře a vůbec nevnímal, že mu Eileen v uklidňujícím gestu položila ruku na paži.

„Není. Vaše lodě nepřetržitě vysílají zaměřovači signály do celé galaxie, Pozemšťane!"

Rhodan pohlédl na své lidi. Všichni byli překvapení a hluboce zasažení jako on sám.

„Zapřísahám vás, Scanlone Ocachee," řekl naléhavě. „Věřte mi, neměli jsme v úmyslu komukoli prozradit, kde jsme. Žádné zaměřovači signály jsme nevysílali. Koho bychom chtěli přivolat? Nejvíce ohrožení jsme přece my sami!"

„Vaše loď neustále vysílá!" trval na svém trpaslík.

„Možná něco v lodi opravdu vysílá..." nadhodila Eileen váhavě.

Rhodan se rychle rozhlédl, pak udělal tři kroky a uchopil mikrofon hyper vy sil áčky.

„Rhodan volá Atlana... Rhodan volá Allana..." řekl nahlas.

Jeho pět druhů stálo kolem něj a ze sedadel se k nim teleportovali zvědaví trpaslíci. Většina z nich působila skutečně stoicky.

„Tady je Atlan, Perry... Co se stalo?"

Zatímco Rhodan hovořil, rozhlížel se kolem sebe. Obličej trpaslíků vyjadřovaly bez výjimky ironickou blahovůli, jako by myslitelé chtěli dát najevo, že Pozemšťanům od začátku nevěřili ani slovo a poslouchali je jen pro legraci.

„Mám kontakt s mysliteli a filosofy této galaxie," vysvětloval Rhodan kvapně. „Předhazují mi, že naše loď - nebo alespoň jedna z nich - vysílá trvalý volací signál, který prozrazuje naše místo pobytu a ohrožuje tuto soustavu. Dělejte, co umíte, ale něco udělejte! Najděte ten zatracený vysílač a rozbijte ho na malé kousky, vyhod'te ho do vzduchu nebo cokoliv jiného. Ale hlavně rychle - hrozně rychle!"

Náhle se ozval jiný hlas.

„Tady Merlin Akran, pane. Vzpomínáte si na Bestii jménem Argtz?"

Rhodan překvapeně přikývl.

„Atlan už jedná a volá na palubu přátele," pokračoval Akran. „Ten Moogh mohl za určitých okolností umístit u nás na palubě vysílač. Udě-

láme všechno, co je v našich silách. Jakmile bude něco nového, ihned vám dáme zprávu."

„Pospěšte si, člověče! Osud našich lodí a více než pět tisíc lidí teď visí na vlásku. A jestli teď někdo letí za námi... Následky se neodvažují domyslet!"

„Zkusíme všechno, pane," uzavřel velitel CRESTU IV. „Díky, Merline".

Rhodan se otočil. „Slyšel jste to, Scanlone. Nikdo na palubě o tom nic neví. Uvěříte mi, až vám vyličím, co moji lidé objevili."

Trpaslík se s urážlivým klidem usmál.

„Podívejte se kolem sebe, Pozemšťane," pravil lhostejně. „Tady v této hale vám žádný Okefenok nevěří ani slovo. Já vám věřím, když mě ujišťujete, že byste žádný vysílač tohoto pětidimenzionálního druhu nedokázali postavit. To je pochopitelné. Ovšem klidně jste ho mohli dostat od některé z Bestií!" Rhodan už byl zoufalý.

„Myslíte si, že jsme sebevrazi?" zvolal. „Vždyť bychom ho používali sami proti sobě!" Ocachee pokrčil rameny.

„Věrohodnost naší delegace zřejmě nesmírně utrpěla," řekla Eileen ne zvučně. „Co uděláme, profesore?"

Psycholog ukázal na trpaslíka a klidným, avšak zřetelným hlasem pronesl: „Pravda má tu imanentní výhodu, že je vždycky rozhodující. Je jádrem všech věcí. Počkáme-li, dostaneme možná šanci naši pravdu dokázat. Je ve vašem filosofickém obrazu světa postulovaná moc absolutní pravdy, Scanlone Ocachee?"

„Ale jistě," odvětil trpaslík se zdvořilým zájmem. „Počkáme. Každý z nás čeká na pravdu tak dlouho, dokud žije. Řekl bych, že dosažení ultimativní pravdy je vlastním smyslem života každého filosofa."

„Pak tedy počkejte!" vykřikl psycholog. „A nerozhodujte předčasně."

Hypervysílačka se ohlásila po sedmnácti minutách.

„Atlan volá Rhodana!" ozval se hlas z reproduktoru.

„Tady Rhodan!"

Filosofové nedůvěřivě naslouchali větám z lodi.

„Uvědomili jsme Halut'any," řekl Atlan ostře. „Icho Tolot přišel na palubu i s vyhledávači. Hledání jsme soustředili na místa, kde se zdržoval Argtz. Frekvence vysílače byla dosti neobvyklá, jinak by ho obě halutské lodě musely zaznamenat."

Nastala nepatrná pauza a Pozemšťané slyšeli, jak se kapitán CRESTU IV ptá: „Mám vyhlásit poplach?"

„Ano, okamžitě," odpověděl Rhodan nahlas. Strašlivé podezření se tedy potvrdilo!

„Vyhlaste poplach, plukovníku Akrane!" opakoval Atlan. Pak pokračoval: „Poměrně malý přístroj jsme našli v

kabině, kterou jsme Argtzovi přidělili během operace soustava Molak. Pozor, Perry tví hostitelé musí mít k dispozici mimořádně vyspělou techniku. Skutečnost, že zaměřovači tón zachytili a dokázali lokalizovat vysílač, svědčí o nesmírné účinnosti jejich zařízení. Vyhlásil jsem tedy poplach a zůstávám na příjmu. Konec."

„Konec," pravil Rhodan, ale mikrofon si ponechal v ruce.

Zároveň se z reproduktoru ozval hlas majora Kellera.

„Korveta KC-31 je připravena ke startu, pane!"

„Díky. Zůstaňte v pohotovosti."

Rhodan se znovu otočil ke Scanlonovi.

„Je mi jasné, filosofe, že všechno mluví proti nám. Prosím jen o jedno, pokuste se nalézt pravdu. Vím, že jsme pro vás nevěrohodní, ale to je omyl. Všichni toho nesmírně litujeme."

Trpaslíkův úsměv se prohloubil.

„Co chcete dělat, Pozemšťané?" zeptal se klidně. „Útěk je ten nejhorší argument proti pravdomluvnosti!"

V Rhodanových očích se zablýskalo.

„Neuteču," pravil. „Každým okamžikem očekávám útok Bestií. Spolu se svými muži se ho pokusím odvrátit.

Koneckonců jde o invazi proti vašim dvěma planetám, proti Klibanu a Pompeo Posaru. Chci vám pomoci, abych dokázal svoji nevinu."

„Obávám se, že to nepřipustíme," opáčil trpaslík dvojznačně.

Ještě když mluvil, ozvaly se z vysílačky rozrušené hlasy.

„Perry! Rychle! Startujte! Máme na obrazovkách osm černých válcových lodí. Blíží se k soustavě. Pozitronika vypočítala, že jejich kurs vede na pozici Klibanu. Jsou to typické válcové lodě Mooghů. Pokusím se je odrazit!"

Rhodan bezmocně rozpřáhl paže.

„Vaše soustava je napadena," řekl s lítostí. „Už zase začínají boje... Pokud jste se pozorně dívali na poslední film, víte, co vás nyní čeká. Já teď odstartuji a pokusím se zabránit nejhoršímu, Scanlone."

Trpaslík strčil jednu ruku do záhybů svého pláště.

„Co to tam máte?" zvolal Oro Masut a popadl paprskomet.

„Pane!" vykřikl major Keller. „Korvetu drží poutačí pole! Nemohu odstartovat. Nezvednu člun ani o centimetr. Neznámé paprsky... zkuste utéci, pane..." Spojení se přerušilo. Náhle se před nimi objevila vířící postava. Materializovala se jen nakrátko, natáhla obě ruce a uchopila dvě jiné postavy, stojící těsně vedle sebe. Všechno se to stalo příliš rychle, než aby tomu kdokoli dokázal zabránit někteří to dokonce ani neviděli. Danton a Eileen Dacranová zmizeli. Rhodan pochopil, že teleportérovi Rasu Čubajovi se v poslední vteřině podařilo z korvety uprchnout a zmizel s oběma Pozemšťany do bezpečí. Když znovu pohlédl na Scanlona, díval se přímo do ústí zbraně.

„Později budeme v diskuzi ještě pokračovat," řekl trpaslík s nepřírozeným klidem.

Rhodan se rozhlédl. Po celé místnosti mířily na Pozemšťany cizí zbraně.

„Neklad'te odpor!" zařval. „Pokuste se uprchnout pomocí leteckých agregátů!"

Ukázal na šestiúhelníkové otvory ve střeše.

Pozemšťané zůstali stát. Kolem nich se shromáždili v malých kruzích filosofové. Na každého Pozemšťana mířilo nejméně pět zbraní. Několik minut panovalo v hale naprosté ticho, a pak jako by události chtěly předhlonit jedna druhou. Široký výřez jedné stěny se náhle rozzářil ještě jasněji, kolem dokola se ustálil černý okraj a objevila se tvář dalšího filosofa.

„Celkem osm lodí zaútočilo na čtyřech různých místech na Kliban," pravil myslitel a zvedl obě ruce. „Vystupují z nich tisíce Bestií, které ničí vše kolem sebe. Nasadili jsme obvyklé zbraně, ale situace je velmi kritická. Mnozí z nás budou pravděpodobně muset zemřít."

Obraz zmizel.

Pozemšťané byli beznadějně zatlačeni do defenzívy. Oro Masut se náhle rozhodl jednat, avšak nebyl dost rychlý. Zapnul agregát na svém skafandru, odrazil se a chystal se vznést směrem k jednomu z otvorů. Ozvalo se sotva slyšitelné zasyčení, z ústí jedné z trpasličích zbraní se vyvalil pramínek kouře, a Ertrusan ztěžka dopadl na zem. Pak klesl profesor, po něm John Marshall, nakonec i Rhodan. Muži z KC-31 byli vyřazeni ze hry, a kolem člunu leželo neproniknutelné poutačí pole. Poslední, co Perry Rhodan ještě viděl, byla Scanlonova tvář, který se na něj díval se zvláštní lítostí.

Pak ztratil vědomí.

Danion pohlédl na hodinky na svém zápěstí. Druhou rukou držel Eileen Dacranovou a litoval, že oba mají rukavice.

„Rasi," řekl. „Kolem planety krouží moskyt. Skočte tam, povězte pilotovi, co se stalo ne, materializujte se nejdřív ještě v kupoli a podívejte se, jak to vypadá s Rhodanem a s profesorem. Pak se mi ozvěte, skočte nahoru na oběžnou dráhu a leťte zpátky k Atlanovi. Podejte mu zprávu a řekněte mu, ať se s námi pokusí spojit přes vysílačky v helmách. Bude to obtížné, ale zařízením na CRESTU se to možná podaří. Rychle, Rasi!"

Teleportér mlčky přikývl, zavřel si přilbu a zmizel.

Eileen a Roi osaměli.

Byli teď od křišťálové kupole asi patnáct set metrů daleko uprostřed skupiny mohutných, prastarých stromů.

Byla hluboká noc, několik minut po půlnoci.

Čubaj se vrátil.

„Pane," řekl krátce, „Rhodan, profesor, Masut a Marshall leží zkroutení na podlaze sálu. Hypervysílačka, stojí ještě zapnutá mezi nimi. Zdá se, že jsou jen omráčení. V hale zbylo už jen pár trpaslíků."

„Dobře. Skočte teď na palubu moskyta."

Ras se soustředil a znovu zmizel.

Eileen až dosud mlčela. Tvář měla bílou nejistotou a snad i strachem. Zřejmě jí nevadilo, že ji Roi opět uchopil za paži.

„Má milá," pravil Roi tiše, „kromě lásky na první pohled existuje také láska na první dotek. Co teď uděláme?"

Eileen na něj nechápavě hleděla.

„Ztratila jste řeč? Navrhují procházku po parku pod podivuhodnou oblohou Pompeo Posaru. Trpaslíci nás zřejmě nehledají. Je možné, že Rhodana nebudou hlídat. Pokusme se ho a naše tři zbylé přátele zachránit. Pochopitelně bez zbytečných dobrodružství."

„Přece jen je to možnost," souhlasila Eileen, „ačkoliv nevím, jak máme začít a kde."

„Má drahá," odpověděl Roi a pokrčil rameny, „už jsem to řekl: tady! Půjďme pomalu a opatrně zpátky ke kupoli a pokusíme se ze střechy haly změnit události v náš prospěch. CREST IV je daleko, korveta sedí na místě a nemůže se hnout, a všichni ostatní jsou v bezvědomí. Určitě to bude romantická procházka. Zkuste si představovat versailleské zahrady. Ó la la! Nezapomenutelný Trianon!" Danton vytáhl paprskomet, odjistik ho a ukázal dopředu. Eileen však zavrtěla hlavou a vydala se za ním. Pomalu procházeli parkem, směrem ke světlu, vycházejícímu z velké haly. A daleko od nich zuřil boj.

7. července 2463, 03 hodiny, 15 minut, 50 vteřin

Uzavřený výraz neprozrazoval nic o tom, co si muž myslí. Atlan se se svým lodním svazem řítí k druhé planetě soustavy. Všichni muži byli na svých místech. Přišli sem, aby v klidu vyjednávali, ale. násilí je znovu dostihlo a teď zuřilo na Klibanu. Atlan stál vedle Merlina Akrana na obrovském velitelském můstku CRESTU IV a vydával rozkazy.

Průmyslový svět Klifaan...

Střední vzdálenost planetární dráhy od Pompea Posaru, bližšího slunci, činila 140 milionů kilometrů. Podle dostupných údajů to musel být dosti chladný kyslíkový svět, se silnou vrstvou ledu na obou pólech. Gigantická průmyslová zařízení byla rozdělena po celém povrchu.

„Co chcete podniknout, admirále?" tázal se Merlin Akran.

„Muži na první planetě byli očividně vyřazeni z boje. Právě jsem hovořil s Rasem Cubajem. Korveta nemůže odstartovat, Rhodan je v bezvědomí. Roi Danton a ta dívka se pokusí něco podniknout. Důvěřuji Roiově chytrosti. První planetu tedy necháme být. Dokážeme, že na tomto přepadení neneseme vinu, a zaútočíme na osm válcových lodí."

„Souhlasím," pravil Akran krátce.

Fragmentální loď letěla daleko za ostatními třemi. Posbíové se nechtěli zapojit do přímého úderu, ale zapojili by se do boje, kdyby byl CREST nebo černé halutské lodě v nebezpečí. Po několika minutách se na obrazovkách objevila druhá planeta.

„Mooghské lodě mají podivuhodnou bojovou taktiku," poznamenal Atlan.

Šest černých lodí přistálo. Dvě z nich létaly nad planetou, nepřetržitě pálily a ničily všechno kolem sebe. CREST IV se hnala za nimi. Jakmile ji spatřily, obě lodě okamžitě zastavily ostřelování planety a rozdělily se. Zřejmě hodlaly zaútočit na CREST IV ze stran.

Za pozemskou ultrabitevní loď se ze zaměřovacího stínu vynořily halutské lodě a zahájily soustředěnou palbu. Trvalo to jen několik minut.

Velitelé mooghských lodí palbu nemilosrdně opětovali. Vypuklo hotové peklo. Lodě byly nuceny provádět smělé manévry, aby se kryly. Boj se přesouval stále více ven do vesmíru.

Ochranné štíty se začaly hroutit...

A pak motory mooghské lodí vzplály jasnými plameny. Zrychlila a vzdalovala se. Halutské lodě ji pronásledovaly. Další útok. Ve vesmíru se objevilo nové slunce. Obrovská žhnoucí koule, na okrajích ostře bílá a uvnitř modročervená s nepatrnými ostrůvky žluté. Obě halutské lodě se prudce otočily a řítily se zpět ke Klibanu. Jejich cíl byl jasný: další loď Bestí.

Mezitím se CREST IV točila na kolotoči smrti. Děla nepřetržitě pálila.

„Transformační děla," řekl Merlin Akran klidně.

Druhá mooghská loď explodovala.

CREST IV se vrátila do centra zkázy;

Šest válcovitých lodí přistálo v širokém kruhu a zničilo naprosto vše, co se jim postavilo do cesty. Pozemská vlajková loď přistála přesně mezi ně.

Vylodily se bojové skupiny.

A pak Atlan nasadil paladina.

Harl Defin a tým Thunderbolt byli v plné akci.

Jedna z mnoha výpustí CRESTU IV se otevřela. Obrovitý robot, který byl k nerozeznání od Halut'anů, se rychle spustil na povrch planety. Giganta řídil Harl Defin a jeho přátelé mu pomáhali.

Paladin zaútočil. Nečekaně, nehlučně a bez varování. V mžiku zrychlil až na maximální rychlost sto deset kilometrů za hodinu a pod jeho mohutnými kroky skřípaly zbytky zdí z křišťálové substance.

Zároveň s ním zaútočila komanda, vesmírní vojáci a bojovní roboti s nejtěžšími zbraněmi. Nic neriskovali.

Obklopili Bestie ze všech stran, soustředili palbu a nemilosrdně je ničili. Na planetě přistály tisícovky Mooghů a řádily jako jezdci z apokalypsy.

Nad bojištěm se proháněly korvety a vzdušným bombardováním podporovaly pozemní jednotky. Paladin nepřetržitě útočil a ničil jednoho Moogha po druhém. A pak se najednou zastavil. Obrazovky Harla Defina ukazovaly podivuhodné obrazy.

Podle všech podkladů, které měl k dispozici, se zdálo, že trpaslíci jsou národem filosofů, naprosto nenásilní a mírumilovní. Tady na Klibanu to však neplatilo. Trpaslíci se uměli velice dobře bránit, i když pomocí značně neobvyklé zbraně.

Myslitelé se teleportovali ze skrytých základů přímo do ohnisek bojů.

Bleskurychle se zorientovali a připravili si do pohotovosti zbraň, připomínající obrovitý paprskomet na třech tenkých nohách. Pomocí otočného projektoru pak útočili na Mooghy. Paladinovu pozitronickému systému se pouze jedinkrát podařilo sledovat účinek této zbraně z bezprostřední blízkosti: pozemský voják, z obou stran krytý roboty, rychle potřeboval změnit směr, a zkřížil přitom nechtěně dráhu projektorevého paprsku. Harl viděl, jak se mužův obličej rozpadl. Během pár vteřin zestárl o desítky let. Pak se všechny buňky najednou rozpadly a látková výměna se zastavila. Voják se během několika málo okamžiků proměnil z pětaticetiletého muže ve starce, který se po přibližně stejné době rozpadl na prach.

„Strašlivá zbraň...," zašeptal Harl s hrůzou.

Pak se ale vzpamatoval a vrhl se na skupinu Bestií.

Loď neúnavně vyplivovala další skupiny vojáků, malé čluny a bojové roboty. Někde daleko zanikla v jasném plameni třetí mooghská loď.

Všude se pohybovali vojáci, stříleli a ničili Bestie.

A mezi nimi uháněla jako přízrak z jiného světa podivuhodná bytost, nechávající za sebou řady zničených nepřátel, a vrhající se na další a další

Bestie. Trpaslíci se usmívali a teleportovali se.

Bylo nesmírně důležité přesvědčit filosofy a myslitele o tom, že Pozemšťané nejsou zrádci, že s nasazením vlastních životů bojují po boku obyvatel Klibanu proti Bestiím, a že tudíž nemohli Mooghy úmyslně přilákat.

Tato informace byla předána na Pompeo Posar.

Bitva na Klibanu zuřila dál.

Šest hodin ráno

Na obzoru se objevila tenká, jasně červená čára, ostře kontrastující s bledou ranní oblohou. Roi Danton seděl na okraji jednoho z šestiúhelníkových otvorů a na střeše vedle něj ležela Eileen. Tady nahoře byla kupole téměř rovná. Oba si otevřeli přilby – vzduch byl teplý a přinášel vůně z obrovského parku.

„Mohu se vás na něco zeptat, Roi?" řekla Eileen. Ležela tak, aby hluboko pod sebou viděla kruhovou plochu uprostřed auditoria, projekční přístroje a čtyři postavy omámených Pozemšťanů. Nic se nezměnilo. Muže hlídali dva filosofové. Nikdo z nich se zatím nepustil do pátrání po Roiovi a po ní. Nikdo z nich se zatím ani nepodíval přímo vzhůru, kde by spatřil jejich hlavy.

„Prosím. Jen se ptejte," odpověděl Danton klidně.

„Už delší dobu mám to pochybné potěšení, že vás znám, a vaše chování je mi stále záhadou. Můžete mi povědět, proč se chováte tak přehnaně originálně?"

Roi se tiše zasmál.

„Kdo se přiblíží k ženě, musí za to trpce zaplatit," zamumlal skoro sám pro sebe. „A už jste si pro to našla nějaké vysvětlení?"

Eileen přikývla.

„Ano. Snažíte se něco skrýt," pravila. „Je to tak?"

„Ano, je to tak. Schovávám před lidmi své pravé já. V hloubi srdce jsem mladý muž, kterému nikdo nerozumí, muž, který má tolik vzorů, že neví, kterým se řídit. Oro Masut se o mě stará skoro jako chůva, pak je tu Perry Rhodan, idol galaxie, a můj otcovský přítel Atlan... Nezbylo mi nic jiného, než přijmout vlastní formu chování, jejíž pomocí se prosadím."

Eileen nedopověděla, pouze pohnula rukou. Dole v hale se zřejmě něco dělo. Roi sklouzl trochu dopředu a naklonil se hluboko do otvoru. Viděl, jak se znovu rozsvítila část stěny, zjevně sloužící jako přijímač. Opět se na ní objevil nějaký trpaslík. Nebylo rozumět, co říká.

Scanlon Ocachee chvíli gestikuloval, pak přikývl a šel zpátky k Rhodanovi. Klekl si na zem vedle něj a zatřásl jím.

„Pokoušejí se Rhodana vzbudit!" konstatovala Eileen překvapeně a pohlédla na Roie. „Uděláme něco?" „Zatím ne. Vyčkáme." Vedle Scanlona se materializovali dva myslitelé a něco mu říkali. Ocachee odpověděl a vstal.

Přešel k Masutovi a zatřásl jím.

„Opravdu se o to snaží!“ podivil se Roi. „Pojďte, sneseme se dolů!“

Zapnuli neutralizátor přitažlivosti a aktivovali pulsátorový motor. Rozhlédli se, a když nezjistili nic podezřelého, odrazili se, nehlučně se snažili dolů a přistáli na podlaze vedle ostatních. Roi držel v ruce odjištěný paprskomet. Eileen následovala jeho příkladu.

Okefenok na ně mlčky hleděl. „Pravda má nádhernou sílu,“ řekl Roi nebezpečně tichým hlasem. „Dostali jste zprávy z Klibanu, Scanlone?“ Nyní se trpaslík usmál a poprvé byl jeho úsměv upřímný.

„Právě jsem byl informován o průběhu bojů,“ odvětil. „Velká loď Pozemšťanů sestřelila jednoho protivníka. Dvě čemé lodě zničily celkem dvě

válcové lodě. A čluny, vojáci a roboti nám pomáhají bránit náš průmyslový svět. Bráníme se pomocí metabolického rozbíječe. Jeden z vašich spojenců, bytost dvakrát větší než vy, mezi Bestiemi doslova řádí.“ „Paladin...“ zašeptala Eileen. Náhlý obrat se jí zřejmě zdál podezřelý. „Tři z osmi útočníků tedy byli zničeni,“ řekl Roi Danton. „Věříte nám už, filosofe?“

Trpaslík souhlasně přikývl. „Nyní se těšíte plné důvěře našeho národa. Pomůžeme vám, jako jste pomohli vy nám. I filosofové mohou odvodit nesprávný postulát.“ Roi potřásl hlavou. „Jak pravdivé!“ pravil. „Naši přátelé jsou stále ještě v bezvědomí* že?“

„Bohužel ano. Omámení účinkuje velmi dlouho. Právě jsme ale zrušili energetické pole nad vašim člunem.

Bohužel jsme byli nuceni omámit rovněž posádku KC-31, jak říkáte své kouli.“

Zapomeňme na to,“ řekl Roi. „Omyly jsou od toho, aby se vysvětlily. Zavolejte, prosím, vznášedlo a pomozte nám dopravit naše přátele zpátky do člunu.“

Trpaslík nic nenamítal. „Pokusím se získat spojení s Atlanem,“ řekla Eileen a běžela k přenosné hypervysílačce, která stála vedle projektoru a byla stále ještě zapnutá.

„Vysvětlíte mu, že se situace změnila,“ požádal ji Roi. „A uklidněte ho. Rhodan je jen v bezvědomí. Bude to ovšem ještě pár hodin trvat, než se probere. Ano?“

„Pokusím se,“ usmála se Eileen.

Trvalo půl hodiny, než se Roiovi podařilo dostat čtyři Pozemšťany do vznášedla. Naložil i kovovou bednu s dokumentací. Pak se vydal ke korvetě. Řízení vznášedla bylo nesmírně jednoduché. Výpusť se nedala otevřít, protože pohotovost stále ještě trvala. Přistál tedy několik metrů od KC-31 pod korunou mohutného stromu a rychle se vrátil zpátky do haly. Eileen držela mikrofon v dlaních a smutně k němu vzhlížela.

„Nic, Roi,“ potřásla hlavou. „Atlan a CREST IV se nehlásí.“

Roi krátce uvažoval.

„Možná není během bojů příslušná stanice obsazena. Nebo jen velmi slabě. Vysílač pracuje, takže budeme muset čekat. Rhodan je zatím v bezpečí. Až se probudí, bude ležet ve stínu. Korvetu nešlo otevřít, jinak bych se pokusil o kontakt pomocí palubní vysílačky. Co jiného nám zbývá, než.

„Než čekat,“ dokončila Eileen.

Odložila mikrofon a vysílačku vypnula.

„Mohu vám nabídnout lahodné balení koncentrátů z mých zásob? Když se smíchá se slinami a pořádně žvýká, začne se jeho chuť podobat lahůdkám Brillata Savarina, má nejdražší!“

„Jste slabý žertěř, pane,“ odvětila Eileen. „Ale děkuji vám.“

„Prosím.“

Trpaslík stál mlčky vedle nich. Zřejmě přemýšlel. Po chvíli, ne bez rozpaků, pravil: „Mám na vás prosbu.“

„Ano? Jak vám můžeme pomoci, Scanlone?“

„Musím na Kliban, abych se přesvědčil, že zprávy, které jsem dostal, jsou pravdivé. Rád bych vás požádal, abyste mě doprovodili. Bude to výhodné i pro vás – snadněji se spojíte se svou lodí.“

Roi chvíli žvýkal a pak pomalu přikývl.

„Ano, to by šlo. Jak se tam dostaneme? Vesmírnou lodí vašeho národa?“

„Ne. Paraportovou deskou.“

Roi svraští čelo a vrhl na trpaslíka nevěřící pohled.

„Čím?“

„Nepřeslechl jste se. Jsme teleportéři s omezenými schopnostmi. Abych se vyjádřil ve vaší měrné soustavě, dokážeme se jedním skokem teleportovat maximálně na vzdálenost patnáct set metrů. To samozřejmě stačí v planetárním měřítku, ale rozhodně

ne na meziplanetární vzdálenosti. Musíme posílit proudění energie. A to se děje pomocí paraportových desek.“

Danton přibližně pochopil, co má Ocachee na mysli, a přikývl.

„Jde tedy o řetězec zesilovacích prvků, umístěný mezi drahami obou planet?“ zeptal se.

„Ano. První desky jsou tady na planetě, respektive na Klibanu. Vzdálenost mezi jednotlivými deskami činí zhruba dvacet milionů kilometrů, vyjádřeno ve vašem metrickém systému.“

„Sedm stanic až na Kliban...“ zamumlala Eileen. „Jsem tak unavená, že bych klidně spala ve stoje.“

„Vydržte,“ zašeptal Roi a usmál se na ni. „Brzy si odpočinete v mém náručí!“

„To určitě!“ opáčila pohrdavě.

Netušila, že Roi bude mít pravdu ovšem bez vlastního přispění a vědomí.

„Doprovodíte mě tedy?“ chtěl vědět Scanlon.

„Samozřejmě. Jen počkejte, až polknu,“ zabručel Roi.

„Ve vesmíru existuje jedno jediné skutečné neštěstí,“ pronesl trpaslík s klidem filosofa. „A sice událost, kterou sami jako neštěstí chápeme. Abych předešel vaší otázce: ne, nepotřebuji skafandr. Paraportové desky jsou zkonstruovány tak, že není nutný.“

Tvořili poněkud zvláštní společnost: Roi Danton, Eileen Dacranová a filosof Scanlon Ocachee. Stáli na šikmé rampě mimo halu a dívali se, jak se denní světlo šíří. Roi a Eileen byli nesmírně unavení, oči jim slzely a tváře měli šedé a propadlé.

„Bude to trvat dlouho, Scanlone?“ zeptal se Roi.

„Ne, už ne,“ sliboval trpaslík. Roi s Eileen si zavřeli skafandry a uchopili filosofa za ruce. Vytvořili tak nutný kontakt. Teleportér se soustředil a teleportoval se s oběma Pozemšťany na povrch válcové věže. Spokojeně přikývl. Cesta z povrchu Pompeo Posaru vzhůru do vesmíru a na Kliban byla volná. Zmizeli...

...a rematerializovali se ve vesmíru.

Stáli na desce, která měla v průměru zhruba deset metrů a byla asi metr silná. Vznášela se ve vesmíru a materiál, z něhož byla vyrobená, zářil tmavou modří. Obklopovalo ji kulovité energetické pole, pod nímž se drželo teplo a kyslík. Trpaslík se usmál, když spatřil jejich překvapené obličej.

„Tyhle desky posilují přirozené teleportační schopnosti filosofů,“ vysvětloval Roi. „Mechanickým způsobem.“

„A ve vzdálenosti dvaceti milionů kilometrů se vznáší další,“ dodala Eileen. „Podivuhodný národ.“

Opustili první desku...

...a nacházeli se o dvacet milionů kilometrů blíže ke Klibanu.

Znovu je obklopoval zvláštní lesk vesmíru plného sluncí. Roie zchvátil intenzivní pocit opuštěnosti. Představil si, co by se stalo, kdyby další deska nefungovala. Pomalé, bolestné umírám v prázdném prostoru...

Jednotlivé desky spojovaly gigantické proudy energie. Síť s nepravidelnými oky ležela mezi planetami Pompeo Posar a Kliban jako prstenec. Pomocí této mocné energie se trpaslíkovi dařilo Pozemšťany dematerializovat byli přeměněni na pětidimenzionální stavovou formu a rematerializovali se v dalším uzlovém bodě.

Další skok.

Nyní stáli na čtvrté desce.

Trpaslík je znovu uchopil za ruce, ale vzápětí je prudce pustil.

„Co...?“ začal Roi Danton a otočil se.

Pak uviděl, co má filosof na mysli. Scanlon Ocachee ukazoval směrem, kam se teď s Eileen oba otočili. A tam, ve vzdálenosti dvaceti milionů kilometrů, zářilo bodavé světlo, bílé a oslepující, avšak ne větší než hvězdy, které je obklopovaly.

Roi rozpráhl ruce a pohlédl na trpaslíka.

Pak se rozhodl otevřít si skafandr a svěřit se ochrannému poli, které leželo kolem desky a obklopovalo je jako skleněná stěna. Když odklopil helmu, filosof řekl: „Útočí na nás i tam. Vidíte to?“

Ukázal na světélko, které se rozsvítilo na malém plánu paraportové sítě. Na každé z transiterových desek byl řídicí pult s vyznačením všech stanic kontrolní zařízení, které mělo zabránit tomu, aby se trpaslíci při teleportaci svěřili nefunkčnímu zařízení.

„Jedna deska vypadla.“

Ještě když hovořil, rozsvítilo se další varovné světlo.

„Je to jasné jedna z lodí se chystá rozstřílet naši paraportovou síť na kusy. Máte nějaký návrh, jak se dostaneme na Kliban?“

Eileen a Roi studovali pláněk a přemýšleli.

Rozsvítilo se třetí světélko...

„Mooghská loď systematicky ničí jednu desku po druhé. Desky bezprostředně kolem nás vypadly...Můžeme pokračovat jedním touto oklikou...“

Scanlone!“ Roi vykřikl.

„Ano?“

„Okamžitě vypněte energetické emise naší desky! Příští výstřel zasáhne nás. Bestie zaměřují energii, lokalizují jednotlivé stanice a ničí je. Jsme v ohrožení života!“

„Rozumím,“ řekl trpaslík. „Žít znamená bojovat. Ne že bych měl strach ze smrti, ale v tomhle okamžiku by byla nevýhodná.“ Popadl mohutnou páku a pohnul jí. „Stoik!“ zamumlala Eileen. Roi se ušklíbl.

„Ale ne abyste nás zabil a vypnul i ochranné pole!“ napomenul trpaslíka vzápětí.

„Nebojte se. Už jsem řekl, že smrt by teď nebyla na místě.“ „Vypnul jste to, Scanlone?“ „Ano. Už se nenacházíme uvnitř sítě. Mohli bychom být ostřelováni jenom tehdy, pokud by Bestie sledovaly silové linie a vypočítaly jeden z bodů křížení, pak by nás zasáhly.“ Byli bezmocnými zajatci vesmíru. To, čeho se Roi Danton potají obával, se skutečně stalo. Tři bytosti, spojené těžkým společným bojem a společnou nouzí, nemohly ani dopředu ani zpět na Pompeo Posar. „Co teď, Roi?“ zašeptala Eileen. „Musíme přijít na to, jak se dostat z bojové linie. Mooghové budou systematicky ostřelovat bod za bodem a pravděpodobně si brzy spočítají, kde“

jsme. Musíme se dostat pryč z ekliptiky desek, viděno z roviny drah obou planet buď nahoru, nebo dolů. Může se tahle deska pohybovat, když je vypnutý posilovači transmitter?"

Trpaslík zavrtěl hlavou. Pravděpodobně i on nyní pochopil, co jim hrozí, a začal se bát.

Sama od sebe ne. Nemá žádný pohon!" odvětil důrazně.

„Ale když je uvolněná z energetické sítě, tak je pohyblivá, ne?"

„To ano."

„Dobrá," pravil Roi Danton. A začal počítat jednotlivé síly a jejich vzájemné vztahy.

Ocelovým tělesem cloumala axiální síla deseti milionů wattů.

„Povězte, nejsme pěkné spřežení, má milá?" otázal se Roi Danton sarkasticky. Prohlížel si upevnění, která ho spojovala s deskou. V uzavřeném skafandru se vznášel na okraji desky, a naproti němu se na druhé straně vznášela Eileen Dacranová. Oba Pozemšťané se pomocí náprsních popruhů připoutali k paraportové stanici. Vysokoenergetická zařízení obou skafandrů běžela na nejvyšší obrátky. Mikroimpulzní pohon z dílen na planetě Siga, kde vyrobili i jednotlivé díly

paladina, vyháněl do vesmíru proud částic. Velká deska pomalu odplouvala z roviny paraportové sítě.

Filosof stál uprostřed desky a ustaraně se rozhlížel na všechny strany, jako by mohl zahlédnout neviditelnou moogskou loď, která zničila ostatní stanice.

„Takhle se k našim lodím pochopitelně nikdy nedostaneme," pravil Roi. • „Musíme se spokojit s tím, že urazíme několik set kilometrů, a dostaneme se tak mimo zónu ostřelování."

Než těžká deska zrychlila, chvíli to trvalo.

Pak oba najednou vypnuli agregáty, opatrně se odpoutali od vnější hrany a opatrnými pohyby se vyhoupli do umělého gravitačního pole na povrchu platformy.

„Takoví jsme my Pozemšťané," prohlásil Roi a vyčerpaně se posadil.

Trpaslík na něj pohlédl a s pochopením přikývl.

„Prosím, posaďte se vedle mě, Eileen!" řekl Roi. Pomalu pluli ven z ekliptiky směrem ke slunci.

„Jsme zachráněni?" zeptal se trpaslík.

V národě Okefenoků se nápadným způsobem snoubila naivita a umné ovládnutí složité techniky. Roi byl příliš unavený a letargický, než aby

o tom právě teď uvažoval. Víc ho zajímalo, jestli přežijí.

„Zatím ano," pravil. „Ovšem dokud nejsme na palubě CRESTU IV, nemůžeme považovat naši akci za úspěch." Zapnul vysílačku a nastavil ji na lodní frekvenci. Potom začal pomalu a metodicky volat Atlana. Minuty ubíhaly a nic se nedělo.

A někde ve vesmíru se vznášela loď Bestií a hledala je.

Bitevní pole měřilo sto krát sto kilometrů ... deset tisíc kilometrů čtverečních. Byla to poušť plná spálených lesů, vařících se řek a trosek všech možných velikostí. Pozemšťané a paladin bojovali jako ďáblové.

Hnali Mooghy před sebou. Používali metabolický rozbíječ Okefenoků a tajemnými paprsky bez problémů ničili ochranné štíty Bestií. Jety a korvety Mooghy neúnavně ostřelovaly. Pouští z trosek a popela znovu a znovu otrásaly detonace a měnily ji v krátery. Prach byl úplně všude a halil krajinu do husté mlhy, v níž takřka nebylo možné rozlišit přítele od nepřítelů. Infračervené brýle a ultrafialové reflektory však pronikaly tmou a pomáhaly Pozemšťanům bojovat dál.

CRESTIV a BOX-13111 stály teď vysoko nad planetou a zaměřovaly.

Viděly, jak se Bestie, které přežily, stahují zpět do čtyř lodí. Všude mezi nimi se objevovali trpaslíci, ničili, a když byli napadeni, teleportovali se pryč. Byli prakticky nezranitelní a měli neuvěřitelně rychlé reakce.

Halutské lodě pod velením Tolota a Rillose kontrolovaly vesmír.

Neunikla jim jediná loď. Neuniklo jim dokonce ani řetězové uvolnění poměrně malé energie v meziprostoru, ale netušili, oč se jedná, a tak detonace, ničící jednu paraportovou desku za druhou, ignorovali.

První loď Bestií odstartovala, divoce zrychlila a unikala. Vyrasila z atmosféry průmyslové planety Klibanu, uháněla dál a byla zasažena a zničena transformačními děly CRESTUIV.

„Číslo čtyři," prohlásil jeden z důstojníků na můstku.

Pro CRESTIV to byl přesněji řečeno druhý zásah, neboť druhé dvě lodě zničili Halutšané.

Další dvě moogské lodě odstartovaly najednou a vletly přímo do ničivé palby Posbiů.

„Číslo pět a šest!" zamumlal důstojník.

Sedmou lodí pronásledovala CREST IV třicet milionů kilometrů daleko a nakonec ji zničila.

Pak zbraně umlkly. Poplach byl zrušen. Unavení muži a ženy se vpotáceli do kabin, padli do postelí a tvrdě usnuli. CREST IV se otočila a chystala se zrychlit, když se ozvala zaměřovači centrála.

„Tady Atlan," řekl Arkonidan a předklonil se.

„Admirále... máme na obrazovkách předmět, který je dost malý. Kromě toho..."

Hlas se odmlčel, muž se otočil a pak se široce usmál.

„Kromě toho se zdá, že náš oblíbenec Roi Danton je v pěkné kaši, pane. Sedí na desce a zoufale vás volá. Pošlu vám obraz na můstek."

Atlan si přejel rukou unavenou tvář.

„Ano, buďte tak hodný," požádal. „Udělejte to." CREST IV zrychlila pouze na nízké hodnoty a po několika minutách Atlan vyslal ven korvetu, která zamířila k platformě a vzala Dantona, Eileen Dacranovou a trpaslíka na palubu.

Když trojmyslitel Scanlon Ocachee spatřil Allana, řekl jenom: „Pozemšťane, musím okamžitě na Klíban."

CREST IV tedy nabrala kurs na druhou planetu a nakrátko přistála, aby se filosof mohl vylodit.

BOX-13111 a halutské lodě zůstaly ve vesmíru.

Bestie utrpěly na druhé planetě dr-

tivou porážku. Musely se zoufale bránit třem různým národům a prohrály. Co se nepodařilo diplomatickým jednáním Perryho Rhodana, dokázal devítihodinový boj. Filosofové a Pozemšťané se stali přáteli.

U. července 2436, 12 hodin, 15 minut

Korveta KC-31 přistála na okraji zničené plochy. Perry Rhodan a jeho lidé vystoupili a pozdravili se s ostatními, kteří tu už byli shromážděni. Tri sta metrů od nich se zvedala bílá kostka velké tovární haly.

Danton s Eileen stáli vedle malé létající platformy, na které seděl jeden trpaslík. Byl to trojmyslitel Scanlon Ocachee.

Rhodan ho pozdravil.

„Já jako trojmyslitel vám mohu slíbit toto," pravil Scanlon Ocachee. „Pomůžeme Pozemšťanům v každém ohledu."

„Jsem rád, že jsme se sblížili," odvětil První administrátor. „Viděl jste, že jsme nelhali, Scanlone."

Trpaslík se znovu usmál tak chladně, jako při jednáních v hale na Pompeo Posaru.

„Nedůvěra je nejvyšším závazkem každého filosofa," řekl. „Přiznání vlastního omylu patří k nejkrásnějším vítězstvím nad sebou samým."

Rhodan přikývl a Roi Danton se rozhodl, že to nebude nijak komentovat.

Pozemšťané se Scanlonem, důstojně sedícím na létající platformě, se pomalu vydali k hale. O několik minut později vkročili dovnitř. Podél jedné stěny stálo ve čtyřech řadách po osmi vzorně vyrovnáno dvaatřicet nosítek. Na nich ležely oběti útoku Bestií třicet dva filosofů a myslitelů. Rozezněla se tichá hudba, připomínající tóny varhan. Trpaslíci pietně ukládali své mrtvé do šestiúhelníkových rakví s kovovou koulí, jejichž duplikát k smrti vyděsil posádku CRESTU IV a přivedl ji na pokraj zkázy.

Hudba nabírala na síle a třicet dvě rakve se pohybovaly halou a paprskovitě se seřadily tak, aby kovové koule směřovaly ven. Vznikla tak ocelová rozeta. Myslitelé kolem ní vytvořili kruh. Pak zvedli paže do vzduchu. Střecha haly se otevřela. Rakve se jedna po druhé oddělovaly a tiše stoupaly vzhůru. Rychleji a rychleji, až zmizely z dohledu. Nakonec zmizelo všech třicet dva rakví. Filosofové pochovali své mrtvé ve vesmíru.

Jak jsem si mohl myslet, honilo se Rhodanovi hlavou, zatímco hudba doznívala, žerse tu dozvím něco, co mě přivede blíž Budovatelům centra. Všechno se zdá být tak nesmyslné a tajemné.

Myšlenky profesora Ču Piao-Teha, Eileen Dacranové a Roie Dantona byly takřka identické.

Okefenokové pravděpodobně sami

nevědí, co se opravdu děje s jejich mrtvými, které právě tak slavnostně pohřbili.

Nevědí ani, kdo jsou Budovatele centra!

Co vůbec vědí?

Hans Kneifel

V ŘÍŠI TELEPORTÉRŮ

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 360, ISSN 1212-79900

Z německého originálu Im Reich der Teleporter, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Michaela Škultéty. Vydal jako svou Čtyřtisící dvoustou čtyřicátou publikaci IZ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.